

[Poul Møller.]

og funktionærer en andel ud over den overenskomstsmæssige i nye produktionsresultater. Endelig har det naturligvis interesse for os, at de former, der begunstiges, virker direkte produktivitetsfremmende, at man ikke blot begunstiger en stabilisering og konsolidering af den produktion, der er, men også en øget produktiv indsats i virksomhederne.

På dette grundlag vil de konservative fortsætte forhandlingerne om forslaget.

Jeg vil gerne til den højtærede økonomi- og arbejdsminister sige, at den artikel, den højtærede minister omtalte, hæfter jeg for, og er det undgået min opmærksomhed, at den højtærede minister over for folketingsudvalget har fremsat et forslag om overgang til sociale fonds eller begunstigelse af sociale fonds, beder jeg den højtærede minister om at modtage min undskyldning; så har jeg for en gangs skyld gjort den højtærede minister uret.

Alfred Jensen: Dette forslag har vi jo set før. Jeg forstår, det er tanken, at det skal komme igen her i folketinget i forvandet skikkelse; om det så bliver skønnere og bedre end det, der foreligger nu, er en anden sag. Men rent bortset fra, hvad der kommer ud af udvalgsarbejdet, kan jeg sige, at den kommunistiske gruppe ikke nærer større tanker om, at de problemer, vort samfund produktionsmæssigt står over for, vil blive klaret med gennemførelse af et forslag af denne art.

Tanken om udbyttedeling er jo en gammel tanke, men den betyder ikke en løsning af de sociale problemer, arbejderne står over for. Det er en lygteemand, der er lige så lidt egnet til at løse dem, som akkordsystemet har været. Det skal ikke bestrides, at produktionsmidlerne, maskiner og anlæg, udnyttes bedre, når man får sådanne systemer bragt ind i en gænge, så arbejderne arbejder med, men det, der kommer ud af det, er i virkeligheden, at arbejderen for sit slid og slæb ikke får mere, end han fik før, medens de, der tjener på det, er dem, der får deres virksomheder og anlæg bedre udnyttet.

Derfor skal man hverken stille befolkningen som helhed eller arbejderne i

udsigt, at de samfundsmæssige problemer, vi her står over for, løses ad denne vej. Det bliver ikke tilfældet, selv om en sådan tanke skulle blive udnyttet i større udstrækning, end den socialdemokratiske ordfører håbede.

Det er helt andre problemer, vi her står over for. Produktionen er blevet samfundsmæssig, men ejendomsretten til produktionsmidlerne og dermed også retten til at tage hånd om arbejdsudbyttet er forblevet på private hænder. Det er dette problem, der må løses, og det kan kun løses, hvis produktionsmidlerne bliver samfundseje.

Det er et forhold, som adskillige faglige forbund sidste år pegede på på deres kongresser. Hvis jeg ikke husker meget fejl, pegede man også på Smede- og Maskinearbejderforbundets kongres på, at hvis de problemer, vi her står over for, virkelig skulle løses, måtte ejendomsretten til virksomhederne tages fra dem, der havde forvaltet den så dårligt, og gives til arbejderne, og det vil vel i realiteten sige til samfundet. Vi deler denne anskuelse og har derfor ingen interesse i, at der arbejdes videre med dette forslag. Vi tror, at det kun tjener til at forplumre begreberne og forhale en virkelig rimelig og retfærdig løsning af de allervigtigste samfundsproblemer.

Søren Olesen: Retsforbundet har ikke den samme tillid til statsindgreb, statsreguleringer og statsordninger, som det radikale venstre og socialdemokratiet har. Der er ikke i øjeblikket nogen lov, der forbyder udbyttedeling, og den tanke, at arbejdere og arbejdsgivere har fælles interesser og søger at ordne deres forhold, således at de også får fælles andel i udbyttet, er tiltalende, men at staten skulle kunne gøre ret meget for at fremme eller, jeg havde nær sagt, hindre det — i så tilfælde skulle man jo ligefrem vedtage en lov om, at det ikke måtte finde sted — tror vi ikke.

Der er i lovforslaget foreslået oprettet et udbyttedelingsnævn. Man kan se forskelligt på, hvor store de beføjelser er, der tillægges nævnet. Tilsyneladende er de ikke så store, idet ordningen skal hvile på et frivilligt grundlag, men når staten kan gribe ind, som der står her, og gennem nævnet henvende sig til de forskellige virksomheder og spørge, om det nu ikke var på tide at